

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 76.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689875120/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

benævnes den Sum af Forestillinger, der just strømmer igennem et eller andet Punkt af Aitilværelsen, men Jeg'et er først et Selv, saa snart der er et Centrum, som ved Tiltrækning og ved Frastødning ordner det løse Forestillingsstof i Baner om sig og om svagere Centra.

Se, saadanne Tanker gjorde jeg mig just, idet jeg udforsked Sjælens Gaade, ikke med Sphygmograph og med deslige kunstige Apparater, hvormed de lærde Herrer ønske at imponere den store Hob; men selv spændt paa Pinebænken og midt under Dissektionen udforskede jeg mig selv. Men nu vendte jeg min Opmærksomhed ikke saa meget mod Evner, Kræfter og Viljer i mit Selv, som mod mine Forestillingers Art og Orden. Jeg følte mig som i et Delirium, som Opiumstygeren eller Haschischpiseren. Thi uafslædt sprang nye Billeder op for mit indre Øje med alle Naturens og Kunstens klareste Farver. Troperne veksled med Polen. Jeg sejlede i Drømme, der var mer levende end Jordens klareste Dag, igennem alle Verdensdele, ja, hen over Havsens Bund og i Jordens Bug. Fremmede Kloder saa jeg med sære Udyr og svævede over Saturni Mørke og Solens Ild og Maanens Is. Da var det mig, som om Rummet brast itu, og jeg saa ind i en ny og ukendt Verden, der dukkede frem af den gamle Verdens Vrag. »Og atter skifter Aanden af min Drøm.« Flere Verdener saa jeg flettede ind i hverandre i samme Rum, af hvilke vor egen Verden var den fattigste, den smudsigste og elendigste. Ukendte Sanser anede jeg, og paa mærkværdig Vis skuede jeg, om end ikke Rum af flere end tre Dimensioner, saa dog Bevægelsen som noget i Rummet, der dog ikke var Rum. Paa een og samme Tid saa jeg paa Ære det faste og ubevægelige Newtons Rum og deri den sig bevægende Natur, idet jeg opfattede baade hvert Legemes Stilling i Momentet og samtidig ved en Slags Fortidsansning den Gliden, hvormed de i Fortiden søgte mod Nuets Ligevægt, skønt denne Bevægelse gennembrød deres Nutidstillinger.

Da var det, som om jeg saa med samme Sansning tilbage i Stedet for frem, tilbage i Fortid. Og jeg saa Verdener glide ind i hverandre og opsluge hverandre. Og jeg saa Bevægelsen æde op sig selv, indtil jeg endte i denne den fysikalske Mulighed, den fuldstændige Ligevægt, det rene Intet, den tomme, hungrige Væren, den sorte Ild, af